

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Велико Търново, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН Г.
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. И.а
в присъствието на прокурора Р. Н. К.
като разгледа докладваното от КРАСЕН Г. Наказателно дело за възобновяване № 20234000600257 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взема предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е по искане на осъдения К. Д. Г., направено чрез изрично упълномощения от него за това производство защитник адв.Н. Н. от АК-Плевен, за възобновяване на ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен /НОХД № 2638/2019год. по описа на Районен съд-гр.Плевен/.

С искането е заявено основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК.

В подкрепа на оплакването за допуснато съществено нарушение на закона по чл.348 ал.1 т.1 от НПК, в искането за възобновяване се излагат доводи, че РС-Плевен и ОС-Плевен са приложили неправилно закона, като се излагат съображения, че доказателствата събрани на досъдебното производство и в хода на съдебното следствие, не установяват по безспорен и

категоричен начин съпричастността на К. Г. към престъплението по чл.211, предл.1, вр. с чл.210, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл.209, ал.1 предл.1 от НК, за което е признат за виновен и осъден. Излагат се съображения, че както първоинстанционният, така и въззивният съд са приели за доказани факти, за които не са налице доказателства събрани по делото, като вътрешното убеждение двете редовни съдебни инстанции не е изградено въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на доказателствата по делото и някои важни обстоятелства са останали неизяснени.Твърди се, че липсват каквито и да било преки и косвени доказателства, от които да се установява, че К. Г. е извършил престъплението, за което е предаден за съд.

В подкрепа на оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.1 т.2 от НПК, в искането за възобновяване се излагат доводи, че в решението си ОС-Плевен не е отговорил на част от доводите на защитата на подсъдимия К. Г., изложени в подкрепа на въззивната жалба.

В подкрепа на оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК, в искането за възобновяване се излагат доводи, че наложеното на К. Г. наказание е явно несправедливо. Излагат се съображения, че липсва баланс на аргументите относно смекчаващите и отегчаващите обстоятелства по отношение на двамата подсъдими, като за подс.А., въпреки, че е извършил деянието при условията на опасен рецидив, е определено наказание малко над минимума, предвиден в разпоредбата на чл.211 от НК, а по отношение на подсъдимия К. Г. е прието, че наказанието трябва да бъде към средата, въпреки приетия баланс на смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, които е следвало да получат своето отражение при определяне размера на наказанието.

Иска се Великотърновският апелативен съд да възобнови наказателното производство, съобразно правомощията си по чл.425 от НПК.

В съдебно заседание защитникът на осъдения К. Д. Г. поддържа подаденото искане за възобновяване по изложените в него съображения, както моли да се възобнови производството, да се отмени въззивното решение и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на ОС-Плевен, заради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Осъденият К. Д. Г. е редовно призован за насроченото открито

съдебно заседание във Великотърновския апелативен съд, но не е участвал в заседанието, като изрично е заявил, че не желае да присъства лично, а ще бъде представляван от адв.Н..

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване и моли съда да не го уважава.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на заявеното основание за възобновяване на делото в пределите на правомощията си съгласно чл.426 вр. с чл.347 от НПК, намира за установено следното:

Искането за възобновяване на наказателното дело е процесуално допустимо. Предмет на искането е съдебен акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл.420 ал.2 от НПК, като от съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в предвидения в чл.421 ал.3 от НПК шестмесечен срок.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на наказателното дело е частично основателно по следните съображения:

С присъда № 260060 от 20.09.2021год., постановена по НОХД № 2638/2019год. по описа на Районен съд- гр.Плевен, подсъдимият К. Д. Г. е признат за виновен в това, че за времето от 21.10. до 29.10.2014г. в гр. Долна Митрополия, обл. Плевенска, след предварителен сговор със С. И. А. и друго неустановено лице, с цел да набави за себе си и съучастниците си имотна облага, чрез телефонни разговори възбудил заблуждението у Е. Р. Г.а - изпълнителен директор на „Звезда” АД гр. Долна Митрополия, че на 30.10.2014г. ще достави на „Звезда” АД гр. Долна Митрополия 258,45 тона слънчоглед на стойност 135 686,25 лв. съгласно Фактура № 1005/29.10.2014г., издадена от „Росексим 55” ЕООД гр. София, като с деянието причинил на „Звезда” АД гр. Долна Митрополия имотна вреда в размер на 135 686,25 лв., като измамата е в особено големи размери, представляваща особено тежък случай, предвид размера на настъпилите вредни последици за ощетеното

юридическо лице и изключително високата степен на обществена опасност на дееца, и е извършена повторно в немаловажен случай, тъй като бил осъден с влязла в сила на 07.03.2007г. присъда на РС-Враца по НОХД №324/2005г., с влязла в сила на 08.10.2008г. присъда по НОХД №196/07/2007г. на РС-Монтана и с влязла в сила на 09.10.2009г. присъда по НОХД №300/2008г. по описа на РС-Лом за извършени измами - престъпление по чл. 211, предл.1, във вр. с чл.210, ал.1, т.2 и т.4, във вр. с чл.209, ал.1, предл.1 от НК, поради което и на основание чл.211, предл.1, във вр. с чл.210, ал.1, т.2 и т.4, във вр. с чл.209, ал.1, предл.1 от НК, във вр. с чл. 54 от НК е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от пет години, което наказание да бъде изтърпяно при първоначален строг режим.

Със същата присъда подсъдимият С. И. А. е признат за виновен в това, че за времето от 21.10. до 29.10.2014г. в гр. Долна Митрополия, обл. Плевенска, след предварителен сговор с К. Д. Г. и друго неустановено лице, с цел да набави за себе си и съучастниците си имотна облага, чрез телефонни разговори възбудил заблуждението у Е. Р. Г.а - изпълнителен директор на „Звезда” АД гр. Долна Митрополия, че на 30.10.2014г. ще достави на „Звезда” АД гр. Долна Митрополия 258,45 тона слънчоглед на стойност 135 686,25 лв. съгласно Фактура № 1005/29.10.2014г., издадена от „Росексим 55” ЕООД гр. София, като с деянието причинил на „Звезда” АД гр. Долна Митрополия имотна вреда в размер на 135 686,25 лв., като измамата е в особено големи размери и е извършена при условията на опасен рецидив, тъй като бил осъден с влязла в сила на 15.03.2012г. на ОС- Монтана присъда по НОХД №9/2011г. на наказание лишаване от свобода в размер на две години, което било изтърпяно ефективно и не са изтекли пет години от изтърпяването - престъпление по чл.211, предл.2, във вр. с чл.210, ал.1, т.2, във вр. с чл.209, ал.1, предл.1, във вр. с чл.29, ал.1, б.”а” от НК, поради което и на основание чл.211, предл.2, във вр. с чл.210, ал.1, т.2, във вр. с чл.209, ал.1, предл.1, във вр. с чл.29, ал.1, б.”а” от НК, във вр. с чл. 54 от НК е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от три години и шест месеца, което наказание да бъде изтърпяно при първоначален строг режим.

На основание чл.189, ал.3 от НПК, подсъдимите К. Д. Г. и С. И. А. са осъдени да заплатят направените по делото деловодни разноски.

По подадени въззивни жалби от защитниците на подсъдимите К. Д.

Г. и С. И. А. с оплаквания за необоснованост, допуснати нарушения на закона, съществени нарушения на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание, било образувано ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен.

С решение № 190 от 11.07.2023год., постановено по ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен, въззивният съд потвърдил присъда № 260060 от 20.09.2021год., постановена по НОХД № 2638/2019год. по описа на Районен съд- гр.Плевен.

Решението на въззивната инстанция е влязло в сила на 11.07.2023год. и не е проверявано по касационен ред. На същата дата е влязла в сила и потвърдената с въззивното решение присъда на първоинстанционния съд.

Следва да се посочи, че когато по едно наказателно дело са постановени актове на първа и въззивна инстанция, както е в настоящия случай, на проверка по реда на Глава тридесет и трета от НПК подлежи акта постановен от въззивната инстанция.

Настоящият състав намира, че първо следва да обсъди въпроса дали е основателно заявеното с искането за възобновяване оплакване за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.1 т.2 от НПК и свързаното с това оплакване искане за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Въпросите за правилното приложение на закона и справедливостта на наложеното наказание могат да бъдат решени в настоящото производство, ако не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е основание за връщане на делото за ново разглеждане. Освен това настоящият състав констатира, че въпреки формално заявеното в искането за възобновяване оплакване за допуснато съществено нарушение на закона по чл.348 ал.1 т.1 от НПК, изложените доводи и съображения в подкрепа на това оплакване разкриват несъгласие с приетите от първоинстанционния и въззивния съд фактически положения и начина по който двете съдебни инстанции са формирали вътрешното си убеждение по фактите. Оспорването на приетите фактически положения по своята същност е оплакване за необоснованост, която не е сред предвидените касационни основания по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК, респ. не е основание по чл.422 ал.1 т.5 от НПК за възобновяване на делото. Част от тези доводи обаче следва да бъдат

разгледани във връзка с оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.1 т.2 от НПК, тъй като от тях се извлича оплакване за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, заради нарушения на разпоредбите на чл.13, чл.14, чл.107 и чл.339 ал.2 от НПК.

Оплакването в искането за възобновяване за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.1 т.2 от НПК е неоснователно. В конкретният случай първоинстанционния съд не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила в рамките на въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният и въззивният съд са допуснали и събрали всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл.305 ал.3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля. Въззивният съд проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда в пределите на въззивната проверка съгласно чл.314 от НПК. Съдържанието на въззивното решение изцяло отговаря на изискванията на чл.339 ал.2 от НПК, като в мотивите на решението въззивният съд е отговорил на всички възражения на защитниците на подсъдимите и изложил убедителни съображения защо приема за неоснователни доводите изложени в подкрепа на въззивните жалби.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че настоящият

състав на Великотърновския апелативен съд не намери да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да представляват основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.2 от НПК.

Лишено от основание е оплакването за допуснатото съществено нарушение на закона, касателно признаването на К. Д. Г. за виновен и осъждането му за престъпление по чл. 211, предл.1, във вр. с чл.210, ал.1, т.2 и т.4, във вр. с чл.209, ал.1, предл.1 от НК. При приетите за установени фактически положения, първоинстанционният и въззивният съд правилно са квалифицирали извършеното от К. Д. Г. деяние, като престъпление по чл. 211, предл.1, във вр. с чл.210, ал.1, т.2 и т.4, във вр. с чл.209, ал.1, предл.1 от НК. Липсва основание за оправдаване на осъдения или за обмислянето на различна правна квалификация на извършеното от него деяние.

При извършената проверка на въззивното решение във връзка с оплакването в искането за възобновяване за допуснатото нарушение на закона, настоящият състав констатира, че както първоинстанционния така и въззивния съд са допуснали нарушение на закона при определяне на първоначален режим за изтърпяване на наложеното на К. Д. Г. наказание пет години лишаване от свобода. Определеният първоначален строг режим за изтърпяването на това наказание е в нарушение на разпоредбите на чл.57 от ЗИНЗС, тъй като в конкретния случай не са налице предпоставки по чл.57 ал.1 т.2 б. „а“, б. „б“ и б. „в“ от ЗИНС или по чл.57 ал.2 от ЗИНЗС за определяне на първоначален строг режим.

Наложеното на К. Д. Г. наказание лишаване от свобода за срок от пет години не е за повече от пет години, поради което не е налице хипотезата на чл.57 ал.1 т.2 б. „а“ от НК.

Не е налице и хипотезата на чл.57 ал.1 т.2 б. „б“ от НК, съгласно която първоначален строг режим се определя за наложени наказания за умишлени престъпления, когато не са изтекли повече от пет години от изтърпяване на предходно наложено наказание лишаване от свобода, което не е било отложено на основание чл.66 от НК. От справка за съдимост на К. Г. се установява, че същият няма осъждане на лишаване от свобода, което не е било отложено на основание чл.66 от НК. В тази връзка следва да се посочи, че с присъда от 26.11.2012год. по НОХД № 30297/2012год. на РС-Монтана,

изменена с решение от 28.02.20013год. по ВНОХД № 7/2013год. на ОС-Монтана, К. Г. е бил осъден на четири месеца лишаване от свобода, при първоначален строг режим и на основание чл.68 ал.1 от НК е приведено в изпълнение при първоначален строг режим наложено наказание три години лишаване от свобода по НОХД № 1673/2007год. на РС-Дупница. Това наказание е било приведено в изпълнение на 21.03.2013год.и е било търпяно от К. Г. в затвора Враца до 11.07.2013год., когато е бил освободен, тъй като с решение № 239 от 09.07.2013год. на ВКС, второ н.о., по н.д. № 649/2013год., на основание чл.425 ал.1 т.1 от НПК е възобновено производството по ВНОХД № 7/2013год. на ОС-Монтана, отменено е въззивно решение от 28.02.2013год. по ВНОХД № 7/2013год. на ОС-Монтана и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС- Монтана. След възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане на въззивния съд, с влязла в сила на 09.10.2013год. присъда от 23.09.2013год. по ВНОХД № 115/2013год. на ОС-Монтана е отменена изцяло присъдата от 26.11.2012год. по НОХД № 30297/2012год. на РС-Монтана и на основание чл.304 от НПК К. Г. е оправдан изцяло по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.313 ал.1 пр.1 от НК. При това положение, изтърпяното от К. Г. наказание лишаване от свобода по присъда от 26.11.2012год. по НОХД № 30297/2012год. на РС-Монтана, която след възобновяването на делото е била отменена и Г. е бил оправдан изцяло по повдигнатото му обвинение, не следва да се съобразява при определяне на първоначалния режим за изтърпяване на наложеното му наказание лишаване от свобода.

Не е налице и хипотезата на чл.57 ал.1 т.2 б. „в“ от ЗИНЗС, тъй като процесното умишлено престъпление не е извършено от К. Г. в изпитателния срок на условно осъждане, за което да е постановено отложеното наказание да се изтърпи отделно и сборът от двете наказания да надвишава две години.

По гореизложените съображения липсва основание по чл.57 ал.1 т.2 б. „а“, б. „б“ и б. „в“ от ЗИНЗС за определяне на първоначален строг режим за изтърпяване на наложеното на К. Г. наказание пет години лишаване от свобода. С оглед на това и липсата на основание по чл.57 ал.1 т.1 от ЗИНЗС за определяне на първоначален специален режим /тъй като наложеното наказание не е доживотен затвор или доживотен затвор без замяна/, е налице хипотезата на чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС, съгласно която във всички останали

случаи /когато не са налице основания по чл.57 ал.1 т.1 и т.2 от ЗИНЗС/, съдът определя първоначален общ режим за изтърпяване на наказанието.

В конкретният случай не е налице и хипотезата на чл.57 ал.2 от ЗИНЗС, при която съдът може да определи първоначален строг режим и в случаите по ал.1 т.3, когато осъденият се е укривал в хода на наказателното производство, тъй като по делото няма данни осъденият К. Г. да се е укривал в хода на наказателното производство.

По гореизложените съображения, на основание чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС е следвало да се определи първоначален общ режим за изтърпяване на наложеното на К. Г. наказание пет години лишаване, като с определянето на първоначален строг режим е допуснато нарушение на закона по смисъла на чл.348 ал.2, тъй като не е приложен закона, който е трябвало да бъде приложен. Ето защо е налице касационното основание по чл.348 ал.1 т.1 от НПК- нарушение на закона.

Допуснатото нарушение по чл.348 ал.1 т.1 от НПК е съществено и съставлява основание по чл.422 ал.1 т.5 от НПК за възобновяване на делото.

Оплакването за явна несправедливост на наказанието наложено на К. Д. Г. е основателно. Във връзка с индивидуализацията на наказанието на К. Г. за извършеното от него престъпление по чл. 211, предл.1, във вр. с чл.210, ал.1, т.2 и т.4, във вр. с чл.209, ал.1, предл.1 от НК, първоинстанционния и въззивният съд са отчетели едни и същи отегчаващи и смекчаващи обстоятелства.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства са отчетени извършването на престъпната дейност на Г. при условията на последователност и устойчивост на поведението му и при проявено престъпно упорство, предвид идентични случаи на извършени от него измамливи действия /видно от свидетелството за съдимост/, като е взет предвид и механизма на извършване на престъплението посредством създадената от него предварителна организация. Като отегчаващи отговорността обстоятелство са отчетени и завишения размер на щетата и невъзстановяването ѝ доброволно, а в резултат на действията на св.Г.а и след проявена настойчивост от страна на собственика на ощетеното дружество в телефонен разговор, липсата на критично отношение към извършеното, многобройните осъждания за тежки умишлени престъпления, в т.ч. за измами

със земеделска продукция. Посочено е, че не става въпрос за изолирана постъпка на подсъдимия, а за негов цялостен трайно изграден модел на поведение, прилаган от него спрямо немалък брой лица, демонстрирайки чувство за недосегаемост.

Като смекчаващи отговорността обстоятелство са отчетени доброто процесуално поведение на К. Г., както и изтеклия значителен период от време от последния влязъл в сила осъдителен съдебен акт по отношение на Г. /2012г./, както и от извършване на деянието /2014год./.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства неправилно са отчетени завишения размер на щетата и миналите осъждания на К. Г., в т.ч. и за измами, тъй като тези обстоятелства са отчетени във връзка с квалифициращите признаци по чл.211, предл.1 и по чл.210 ал.1 т.4 от НК и съгласно разпоредбата на чл.56 от НК не могат да бъдат отчитани като отегчаващи обстоятелства.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства неправилно са отчетени и невъзстановяването на щетата доброволно, а в резултат на действията на св.Г.а и след проявена настойчивост от страна на собственика на ощетеното дружество в телефонен разговор, както и липсата на критично отношение към извършеното. Възстановяването на щетата може да бъде отчитано единствено като смекчаващо обстоятелство, а това дали възстановяването е доброволно или не, има значение само за преценката относно относителната тежест на това смекчаващо обстоятелство. Не представлява отегчаващо отговорността обстоятелство и липсата на критично отношение на подсъдимия към извършеното престъпление, тъй като подсъдимият не е длъжен да признава вината си и да има критично отношение към извършеното деяние, а е свободен да избира линията си за защита. Признаването на вината и изразеното критично отношение към извършеното деяние могат да бъдат отчитани като смекчаващи обстоятелства, но липсата им не представлява отегчаващо отговорността обстоятелство и не може да се отчита като такова при индивидуализацията на наказанието.

Останалите отегчаващи отговорността обстоятелства правилно са били отчетени от първоинстанционния и въззивния съд.

Неправилно като смекчаващо отговорността обстоятелство е отчетен изминалия значителен период от време от последния влязъл в сила

осъдителен съдебен акт по отношение на Г. /2012г./ На първо място, видно от справката за съдимост на К. Г., последното отразено в тази справка осъждане не е от 2012год., а от 2013 год., а именно с одобрено споразумение с определение от 13.03.2013год. по НОХД № 30416/2012год. на РС-Монтана за престъпление по чл.227б ал.2 вр. с ал.1 от НК. На следващо място, обстоятелствата във връзка с миналите осъждания на подсъдимия следва да се съобразяват към датата на извършване на престъплението, а не към датата на постановяване на присъдата. В конкретният случай К. Г. е извършил престъплението една година и седем месеца след осъждането му със споразумение по НОХД № 30416/2012год. на РС-Монтана и това обстоятелство не може да се третира като смекчаващо при определяне на наказанието.

Останалите смекчаващи отговорността обстоятелства правилно са отчетени от първоинстанционния и въззивния съд. Освен тях, като смекчаващи отговорността обстоятелства допълнително следва да се отчетат и това, че непосредствено след инкриминираното деяние К. Г. е възстановил 133 673,25 лева от причинените с престъплението имуществени вреди, които са в общ размер на 135 686,25 лева, като останалата невъзстановената част от причинените вреди е 2013 лева и представлява незначителна част спрямо общия им размер, както и голямата продължителност на наказателното производство от образуването му до влизане в сила на присъдата- осем години и шест месеца, която продължителност не се дължи на недобросъвестно процесуално поведение на К. Г..

Предвид наличните отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства и тяхната относителна тежест, високата степен на обществена опасност на деянието и на дееца и с оглед постигането на целите по чл.36 от НК, настоящият състав намира, че наказанието на К. Г. следва да се определи при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, при условията на чл.54 от НК, като му се наложи наказание четири години лишаване от свобода.

По изложените съображения наложеното на К. Г. наказание пет години лишаване от свобода се явява прекомерно тежко и е явно несправедливо по смисъла на чл.348 ал.5 т.1 от НПК, тъй като очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и на дееца, на

смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и на целите по чл.36 от НК. Ето защо е налице касационното основание по чл.348 ал.1 т.3 от НПК- явна несправедливост на наложеното наказание.

Допуснатото нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК е съществено и съставлява основание по чл.422 ал.1 т.5 от НПК за възобновяване на делото.

В конкретният случай допуснатите съществени нарушения по чл.343 ал.1 т.1 и т.3 от НПК могат да бъдат отстранени от Великотърновския апелативен съд в настоящото производство по възобновяване, чрез изменение на въззивното решение, тъй като основанията за това са в полза на осъдения К. Д. Г..

По изложените съображения следва да се възобнови ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен, след което да се измени постановеното по него въззивно решение № 190 от 11.07.2023год. в частта, с която е потвърдена присъда № 260060 от 20.09.2021год., постановена по НОХД № 2638/2019год. по описа на Районен съд- гр.Плевен в частта на наложеното на подсъдимия К. Д. Г. наказание и определения първоначален режим за изтърпяване, като наложеното на К. Д. Г. наказание бъде намалено от пет години лишаване от свобода на четири години лишаване от свобода и на основание чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС да се определи първоначален общ режим за изтърпяване на това наказание.

В останалата му част искането на осъдения К. Д. Г. за възобновяване на ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен /НОХД № 2638/2019год. по описа на Районен съд-гр.Плевен/ е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Водим от горното и на основание чл.425 ал.1 т.4 от НПК, Великотърновският апелативен съд:

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен.

ИЗМЕНЯ решение № 190 от 11.07.2023год., постановено по ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен в частта, с която е потвърдена присъда № 260060 от 20.09.2021год., постановена по НОХД №

2638/2019год. по описа на Районен съд- гр.Плевен в частта на наложеното на подсъдимия К. Д. Г. наказание и на определения първоначален режим за изтърпяване, като намалява наложеното на К. Д. Г. наказание от пет години лишаване от свобода на четири години лишаване от свобода и определя първоначален общ режим за изтърпяване на това наказание.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения К. Д. Г. за възобновяване на ВНОХД № 762/2021год. по описа на Окръжен съд- гр.Плевен /НОХД № 2638/2019год. по описа на Районен съд-гр.Плевен/ в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____